

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 10.6.2013 v trestní věci obžalovaného M[redacted] S[redacted], nar. [redacted], *takto*:

K odvolání státního zástupce se podle § 258 odst. 1 písm. a) – c) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Tachov ze dne 18.12.2012 č.j. 8T 66/2011 - 466 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** soudu I. stupně.

O d ů v o d n ě n í

A.

Okresní soud v Tachově napadeným rozsudkem zprostil obžalovaného M[redacted] S[redacted] obžaloby pro skutky spočívající v tom, že:

„1) v přesně nezjištěný den v období od 1.7.2007 do 20.7.2007 na letním táboře na Kosím potoce, okr. Tachov pořádaném v rámci občanského sdružení [redacted] se sídlem [redacted], kde působil jako osoba se zodpovědností za děti, si do svého stanu pozval tehdy [redacted] poškozeného J[redacted] P[redacted], nar. [redacted], lehl si k němu na postel, po dobu asi 45 minut ho hladil po zádech i po těle a sahal mu na přirození, povídal mu o erekci jiného chlapce při saunování a poté mu svojí rukou stimuloval penis jako při masturbaci, kdy poškozený vzhledem ke svému věku nedosáhl erekce, ani ejakulace, naopak byl situací natolik zaskočen a vystrašený, že se jednání obviněného jako dospělého nadřizeného slovně ani fyzicky nebránil a jednání obviněného ukončil tím, že prohlásil, že je unavený a musí odejít na hlídku, po návratu z letního tábora poškozený z důvodu uvedeného jednání obviněného přestal oddíl občanského sdružení [redacted] navštěvovat,

2) v přesně nezjištěných dnech v období od 1.7.2007 do 14.7.2007 na letním dětském táboře na Kosím potoce, okr. Tachov pořádaném v rámci občanského sdružení [redacted] se sídlem [redacted], kde mu byl jako tzv. "patronovi" svěřen poškozený V[redacted] B[redacted], nar. [redacted], se s tímto postupně sbližoval, při setkáních o samotě ve svém stanu se poškozeného dotýkal, hladil ho, a to postupem času i na intimních místech a tato jeho jednání vyústila cca v šesti případech až v dráždění penisu poškozeného rukou obviněného zakončeného ejakulací poškozeného, který byl jednáním obviněného natolik zaskočen, že se uvedenému jednání obviněného fyzicky ani verbálně nebránil,

3) v přesně nezjištěných dnech v období od 29.6.2008 do 18.7.2008 na letním dětském táboře na Kosím potoce, okr. Tachov pořádaném v rámci občanského sdružení [redacted] se sídlem [redacted], kde mu byl opět jako tzv. "patronovi" svěřen poškozený V[redacted] B[redacted], nar. [redacted], se s tímto postupně sbližoval, při jejich setkáních o samotě ve stanu obviněného se poškozeného dotýkal, hladil ho, a to s postupem času i na intimních místech, kdy tato jednání obviněného vyústila cca v šesti případech až v dráždění penisu poškozeného rukou obviněného zakončeném ejakulací poškozeného, který byl jednáním

obviněného natolik zaskočen, že se uvedenému jednání obviněného fyzicky ani verbálně nebránil,

4) v přesně nezjištěných dnech v období od 13.11.2008 do 17.11.2008 při čtyřdenním přechodu Nízkých Tater, Slovenská republika, akci pořádané v rámci občanského sdružení [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], v blíže nezjištěném penzionu, když spal na pokoji na jednom dvojlůžku s tehdy nezletilou poškozenou K [REDAKCE] V [REDAKCE], nar. [REDAKCE], která mu byla jako tzv. "patronovi" svěřena, poškozenou po dobu asi 20 minut osahával na holém těle pod pyžamem, kdy jí sahal na prsa, hladil ji po holých nohách a na lýtkách, čemuž se poškozená ze strachu nebránila, neboť pro ni obviněný byl nejen kamarádem, ale také autorita, neboť byl funkcionářem občanského sdružení [REDAKCE].“

Obžaloba jednání popsaná pod body 1) a 2) právně posuzovala jako pokračující trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb. (**dále jen „trestní zákon“**) v jednočinném souběhu s pokračujícím trestným činem ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a), písm. c) trestního zákona, jednání pod body 3) a 4) jako samostatné trestné činy pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, odst. 2 trestního zákona v jednočinném souběhu s trestnými činy ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a), písm. c) trestního zákona.

Okresní soud po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaného, že svědecké výpovědi poškozených nejsou pravdivé a že k jednání, která poškození popisovali, objektivně ani v průběhu táborů ani při přechodu Nízkých Tater nedošlo a nemohlo dojít. Soud I. stupně proto obžalovaného zprostil obžaloby z důvodu uvedeného v § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro které je stíhán. Podrobnější důvody, o které soud I. stupně zmíněný závěr opřel, jsou uvedeny v písemném vyhotovení napadeného rozsudku.

B.

Státní zástupce podal proti zprošťujícímu výroku napadeného rozsudku v neprospěch obžalovaného v zákonné lhůtě odvolání. Nesouhlasí s rozsahem dokazování, s hodnocením důkazů ze strany soudu I. stupně ani se závěry, které tento soud z dokazování vyvodil a na jejichž základě dospěl k vydání napadeného rozsudku. Vytkl okresnímu soudu, že diskvalifikoval výpovědi všech tří poškozených. Ti byli podrobeni znaleckému zkoumání znalců, kteří podali komplexní psychiatricko – psychologické posouzení každého z nich, přičemž ani u jednoho nedospěli k závěrům o jejich nevěrohodnosti, ale naopak aprobovali jejich osoby a výpovědi jako relevantní pro dané řízení, na jejichž podkladě lze dospět k závěru, že všichni byli vystaveni jednání kladného obžalovanému za vinu. Odvolatel poukazuje na pasáž znaleckých posudků, v níž znalci vyslovili v odvolání uvedené výhrady k pravidlům a předpisům sdružení [REDAKCE] a praktické realizaci činnosti této organizace. Znalci určité konkrétní potvrzené postupy, které byly v rámci sdružení uplatňovány, označili za nevhodné a ukazující na minimálně nezralost osobností vedoucích pracovníků [REDAKCE]. Mimo jiné činnosti tohoto sdružení vytykaly, že nebylo přihlíženo na vedoucími pracovníky sdružení konstatovanou problematickou psychickou stránku poškozených a jejich zranitelnost. Nebyl brán zřetel ani na jejich nízký věk v předmětné době. Znalec PhDr. Humhal u hlavního líčení rozptýlil pochybnosti předestřenému soudem k osobám poškozených a obsahům a motivacím jejich výpovědí. Znalec jednoznačně podtrhl jeden ze závěrů plynoucích z dokazování, že všichni poškození nezávisle na sobě vypovídali v přípravném řízení i

v řízení před soudem konzistentně. Nebylo zjištěno, že by vypovídali lživě se zlým úmyslem či ve shodě, a proto měl nalézací soud podle odvolatele jejich usvědčující výpovědi vzít za základ prokazující vinu obžalovaného, když se jedná o trestnou činnost založenou na jednání, u něhož kromě obžalovaného a konkrétního poškozeného nebyl přítomen žádný další očité svědek.

Soud I. stupně podle názoru odvolatele naopak přiložil neodpovídající význam svědeckým výpovědím, které vyzněly ve prospěch obhajoby a znevěrohodnily osoby poškozených a jejich výpovědi. Byla vyslechnuta celá řada svědků, kteří se aktivně popřípadě pasivně účastnický podíleli na jednotlivých akcích, během nichž mělo dojít k inkriminovaným útokům. Tito svědci byli spolu s obžalovaným za tyto akce a jejich průběh zodpovědní, proto nelze mluvit o jejich nestrannosti mimo jiné pro jejich zřejmou zainteresovanost a spoluodpovědnost za pochybnou činnost organizace [REDAKCE]. Nikdo z těchto svědků nebyl (na rozdíl od poškozených) podroben psychologickému či psychiatrickému zkoumání. Tato fakta ve spojení s tím, že od předmětných událostí uplynula delší doba a svědkům mohly splývat s jinými akcemi tohoto typu, velice snižují důkazní hodnotu svědeckých výpovědí specifikujících se zářezí jistotou, kdo s kým a kde na té které akci spal, nespál či mohl spát, respektive mohl či nemohl být o samotě, zejména v nočních hodinách. Při dokazování nebyly zajištěny žádné objektivní důkazy, že takto tvrzené konstelace na jednotlivých akcích byly opravdu takové, jak svědci uvádějí. Svědkyni R [REDAKCE], která se z výpovědí svědků tohoto typu vymykala, naopak okresní soud vyhodnotil jako nevěrohodnou. Svědkům vypovídajícím ve prospěch obžalovaného okresní soud uvěřil, aniž by ve vztahu k nim přistoupil ke znaleckému zkoumání nebo jinému postupu, kterým by mohla být vyjasněna jejich věrohodnost a validita jejich výpovědí.

Odvolatel poukazuje na to, že nalézací soud opřel své rozhodnutí mimo jiné o závěry znalce sexuologa MUDr. Brzka, přestože metoda zpracování znaleckého posudku vzbuzuje pochybnosti posílené výpovědi znalce u hlavního líčení. Z těchto důkazů vyplynulo, že znalec své závěry založil na exploraci plynoucí převážně z toho, co uvedl při vyšetření sám obžalovaný. Klíčová objektivní část vyšetření tzv. falometrem skončila fiaskem, když obžalovaný na předložené stimuly nereagoval s dostatečnou tumescencí a podle znalce není výsledek jako nedostatečně validní použitelný pro diagnózu. Znalec při výpovědi upřesnil, že podněty použité při expozici byly v obrázkové formě, nejednalo se o filmy. Přestože podle znalce se neúspěch tohoto typu vyšetření dostavuje v přibližně v 50% případů, státní zástupce se nesetkal s takovou situací během své praxe ani jednou, a to ani v případech posuzovaných pokročilého věku. Proto pokládá za vadnou metodu provedení PPG vyšetření realizovanou nikoliv za použití videoprojekce, když jenom laickým pohledem je nutno dospět k závěru, že v moderní době nabízející nepřehledné množství sexuálních stimulů ve filmové podobě nelze za adekvátní postup u vyšetřované osoby věku obžalovaného pokládat použití pouhé obrazové stimulace. Státní zástupce na tyto nedostatky opakovaně upozorňoval, okresní soud se však s nimi neztotožnil, nereagoval na ně a v odůvodnění napadeného rozsudku se s nimi nevypořádal.

Státní zástupce navrhl, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) trestního řádu napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obhájce obžalovaného ve veřejném zasedání navrhl zamítnout odvolání státního zástupce jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu.

C.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání státního zástupce přezkoumal napadený rozsudek způsobem a v rozsahu uvedeném v § 254 odst. 1 trestního řádu. Přezkoumal zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku tohoto rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K odvoláním nevytýkaným vadám přihlédl tehdy, pokud měly vliv na správnost odvoláním napadeného výroku.

Podle názoru soudu II. stupně bylo dokazování v přípravném řízení provedeno v nedostatečném rozsahu. Soud I. stupně obžalobu přijal, aniž by využil možnosti vrátit věc státnímu zástupci k došetření podle § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu. V řízení před soudem pak sám prováděl rozsáhlé dokazování, zejména vyslýchal svědky, kteří se předmětných akcích zúčastnili (jako výchovní pracovníci nebo účastníci), nechal vypracovat psychiatrický posudek ohledně duševního stavu obžalovaného a psychiatricko – psychologické posudky za účelem posouzení věrohodnosti poškozených J. P., V. B. a K. V. a jejich svědeckých výpovědí. Krajský soud přesto nepovažuje dokazování za úplné, soud I. stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, v důsledku čehož vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a bude nutné provést další důkazy v takovém rozsahu, že by jejich provádění před odvolacím soudem znamenalo nahrazování činnosti soudu I. stupně. Nalézací soud při hodnocení důkazů, které měl k dispozici, nepostupoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů uvedeného v § 2 odst. 6 trestního řádu. Jeho úvahy a závěry v tomto směru považuje odvolací soud za nepřesvědčivé.

D.

Obžalovanému je kladeno za vinu jednání spočívající v pohlavním zneužívání jeho svěřenců poškozených J. P., V. B. a K. V. na akcích pořádaných sdružením v letech 2007 a 2008. Jednání pod body 1) a 2) se měl dopustit během letního tábora na Kosím Potoce na okrese Tachov v období od 1.7. do 20.7.2007 vůči poškozeným J. P. a V. B., jednání pod bodem 3) se měl dopustit vůči posledně jmenovanému poškozenému na stejném místě, ovšem na letním táboře konaném o rok později od 29.6. do 18.7.2008. Jednání pod bodem 4) se měl dopustit od 13.11. do 17.11.2008 při přechodu Nízkých Tater vůči poškozené K. V.

Okresní soud měl k dispozici v podstatě dvě skupiny důkazů. Na jedné straně stojí svědecké výpovědi jmenovaných poškozených z přípravného řízení i z hlavního líčení, které jsou v zásadě shodné a obžalovaného usvědčují. Jsou podporovány závěry psychiatricko – psychologických znaleckých posudků na jednotlivé poškozené, podle nichž poškození mohli prožít jimi popisované události, znalci nezjistili žádné výrazné momenty zpochybňující jejich věrohodnost a pravdivost jejich výpovědí, vyloučili u nich mstivou motivaci, sklony k lhavosti apod. Na druhé straně stojí obhajoba obžalovaného, který trestnou činnost popírá a argumentuje tím, že k pohlavnímu zneužívání poškozených na letních táborech mělo docházet v noci, přičemž on sám na táborech nikdy nespal sám, spaly s ním buď M. F., nebo P. C. V roce 2008 nespal ve stanu sám ani poškozený B., na tomto táboře spal s J. F., který by si jeho nepřítomnosti v nočních hodinách ve stanu všiml. Vzhledem k výpovědím poškozených J. P. a V. B. o tom, že v roce 2007 poškozený B. měl jít do stanu k obžalovanému až po poškozeném P. zhruba ve třetí čtvrtině doby konání tábora, nemohl tam být poškozený V. B.

šestkrát, neboť by to do konce tábora nestihl. Obžalovaný se pozastavil nad tím, že by poškozený V. B. jel znovu na tábor v roce 2008 po předchozích negativních zkušenostech s obžalovaným z minulého tábora konaného v roce 2007. K bodu 4) obžaloby namítl, že v Nízkých Tatrách spal předmětnou noc na posteli se svědkyní M. F., vůči poškozené K. V. se ničeho nedopustil. Zmíněnou obhajobu obžalovaného více či méně potvrzují svědci, kteří se na předmětných akcích podíleli buď jako vedoucí, nebo se jich zúčastnili (například J. F., M. B., M. D., K. K., V. K. – hlavní vedoucí sdružení v inkriminovaných letech, P. C., M. F. a další). Obžalovaný dále poukazoval na to, že celá záležitost vyšla najevo poté, co si poškozený V. B. přečetl článek uveřejněný v časopisu Reflex a dalším osobám se svěřil s tím, že i on prožil obdobné události. Poukazoval na spřátelené a příbuzenské vazby mezi rodinami poškozených a na osobnosti samotných poškozených a k motivaci, která je vedla k opuštění sdružení.

Krajský soud se ztotožňuje s názorem odvolatele, že okresní soud hodnotil provedené důkazy jednostranně, akcentoval důkazy ve prospěch obžalovaného a naopak se dostatečně nezabýval těmi, které ho usvědčují. V odůvodnění napadeného rozsudku ani svědecké výpovědi poškozených necituje, naopak zdůrazňuje určité rozpory mezi těmito výpověďmi a výpověďmi dalších svědků (viz výše), kteří se vyjadřovali k režimu na táborech a k tomu, kdo, kde, s kým spal, nespál či mohl nebo nemohl spát nebo být o samotě. Výpovědi této skupiny svědků nekriticky považuje za věrohodné, aniž by se zabýval tím, že i oni mohli mít motivaci ke zkreslené výpovědi.

O tom, jaký byl na výše uvedených akcích sdružení režim, neexistuje žádný objektivní důkaz. Z důkazů provedených ve spise se naznačuje, že se poškozený V. B. po přečtení článku uveřejněném v časopisu Reflex svěřil své sestře svědkyni A. B. a poškozené K. V. s tím, že podobné události prožil v minulosti při činnosti sdružení i on. Obě jmenované začaly záležitost řešit s ošetřující psychologkou poškozeného V. B. a jejím prostřednictvím se věci začali zabývat rodiče poškozených, instituce zabývající se ochrannou dětí a mládeže a nakonec také orgány trestního řízení. Ze záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 12.2.2010 (čl. 1) a z usnesení o vyloučení věci ze společného řízení z čl. 2 je zřejmé, že se orgány činné v trestním řízení zabývaly činností sdružení a jeho pracovníků v širších souvislostech a hlavní vedoucí sdružení svědek V. K. sám připustil, že i proti němu policie vede ještě v době jeho výslechu před soudem vyšetřování. Věc obžalovaného M. S. byla vyloučena ze společného řízení a vyústila až v zahájení jeho trestního stíhání na základě usnesení policejního orgánu ze dne 18.1.2011 (čl. 3 – 5). Kromě toho je z veřejně dostupných informačních zdrojů zřejmé, že někteří svědci vypovídající ve prospěch obžalovaného jsou na internetových stránkách sdružení i v současnosti prezentováni jako jeho vedení (K. K., M. B., M. F., J. F.), někteří (včetně obžalovaného) poskytovali a poskytují sdružení sponzorské dary (M. B., P. C., M. F., K. K., V. K., F. M.). V té souvislosti se nabízí úvaha, zda jejich svědecké výpovědi nemohou být tendenční a zkreslené vedené snahou obhájit činnost sdružení, praktickou realizaci činnosti této organizace a případně zakrýt vlastní pochybení, zvláště za situace, kdy je činnost sdružení vyšetřována policejními orgány. Krajský soud v této souvislosti poukazuje i na odvolatelem zdůrazněné závěry znalců z oboru zdravotnictví – klinická psychologie a dětská a dorostová psychiatrie, podle nichž pravidla a předpisy sdružení a praktická realizace činnosti této organizace vykazovala známky četných hrubých pochybení proti běžně uznávaným normám podobných

organizací zaměřených na zdravý tělesný a psychický vývoj a výchovu nezletilých dětí. Znalci konkrétní akce uvedené ve znaleckém posudku (viz čl. 329) považovali přinejmenším za nevhodné „výchovné“ postupy a ukazující na (minimálně) nezralost osobností vedoucích pracovníků [REDAKCE]. Pokud obžalovaný a svědci patřící do výše zmiňované skupiny poukazovali na to, že poškození byli jedinci po psychické stránce problematičtí a snadno psychicky zranitelní, znalci připomněli, že v reálu nebylo k těmto skutečnostem přihlíženo při jednání s nimi, nebyl brán zřetel na jejich v té době nízký věk. Všemi těmito skutečnostmi se okresní soud nezabýval a nevypořádal se s nimi.

Soud I. stupně (jak vyplývá z konstrukce jeho skutkových i právních závěrů) neuvěřil svědeckým výpovědím jednotlivých poškozených, ačkoli sám konstatuje, že svědci vypovídali v přípravném řízení i v hlavním líčení shodně a znaleckým zkoumáním nebyly zjištěny žádné závažné skutečnosti svědčící pro jejich nevěrohodnost. Pokud okresní soud nepovažuje svědecké výpovědi poškozených za pravdivé, měl by vysvětlit, jaká byla motivace poškozených ke křivému svědectví a nepravdivému obvinění obžalovaného z trestného činu. Znalecké posudky ani další důkazy relevantní motivaci nenabízí. Krajský soud už výše poukázal na okolnosti, za kterých jednání obžalovaného vyšlo najevo. V té souvislosti je nutné zdůraznit, že poškozený V [REDAKCE] B [REDAKCE] opustil sdružení [REDAKCE] po táboře v roce 2008, přičemž s jednáním obžalovaného vůči své osobě se měl svěřit až na konci roku 2009, tedy v době, kdy už byl dlouhou dobu mimo vliv sdružení [REDAKCE] i obžalovaného, a proto lze stěží uvažovat o motivu pomsty.

Krajský soud považuje za nutné pro posouzení pravdivosti a věrohodnosti jednotlivých důkazů zaměřit dokazování i na objasňování skutečností, které předcházely zahájení trestního stíhání obžalovaného. Bude nutné obstarat zmiňovaný článek uveřejněný v časopisu Reflex, po jehož přečtení se poškozený V [REDAKCE] B [REDAKCE] svěřil dalším osobám (ve spise je založen pouze internetový článek a internetová diskuse na čl. 252-256). Soud I. stupně si dále vyžádá informace a důkazy k šetření, které ve vztahu k činnosti sdružení [REDAKCE] prováděl Fond ohrožených dětí, a to zejména ve vztahu k projednávaným případům. Okresní soud provedl v hlavním líčení konaném dne 3.7.2012 (čl. 936 p.v.) k důkazu zprávu tohoto fondu ohledně jednání s poškozeným B [REDAKCE], která však není založena do spisu, proto se odvolací soud nemohl seznámit s jejím obsahem. Okresní soud si dále obstará informace o průběhu a výsledku šetření Policie České republiky ve vztahu k činnosti sdružení [REDAKCE] na základě záznamů o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 12.2.2010, zejména zjistí (zprávou od příslušného policejního orgánu, dotazem na centrální evidenci stíhaných osob případně vyžádáním opisu rejstříku trestů), zda trestní řízení vyústilo v trestní stíhání případně odsouzení někoho jiného z řad vedoucích sdružení než obžalovaného. V kladném případě si okresní soud obstará podrobnější informace o tomto trestním stíhání, jeho průběhu a výsledcích. Objasnění naznačených skutečností může mít vliv na posouzení věrohodnosti svědeckých výpovědí zejména těch svědků, kteří potvrzují obhajobu obžalovaného.

Soud I. stupně v novém řízení vyslechně jako svědkyni psycholožku PhDr. M [REDAKCE] L [REDAKCE] ze zdravotního střediska [REDAKCE] která v době, kdy událost vyšla najevo, měla v péči poškozeného V [REDAKCE] B [REDAKCE] (ten dal v přípravném řízení souhlas s poskytnutí informací o jeho zdravotním stavu – čl. 44). Vyslechně ji jako svědkyni zejména k tomu, kdy, od koho a za jakých okolností se o jednání obžalovaného vůči poškozenému dozvěděla, jaký byl důvod a průběh léčení poškozeného, co jí on sám o předmetných událostech řekl, jaký dopad mělo stíhané jednání obžalovaného (v případě jeho prokázání) na psychiku poškozeného. Soud I. stupně dále vyslechně jako svědky rodiče poškozených J [REDAKCE] P [REDAKCE] a

V [REDAKCE] B [REDAKCE] zejména k tomu, kdy, od koho a za jakých okolností se o jednání obžalovaného vůči jejich synům dozvěděli, jak a s kým věc následně řešili a s jakým výsledkem, svědci dále objasní vzájemné vztahy a vazby mezi poškozenými a jejich rodinami a vyjádří se k tomu, zda řešili věc společně po vzájemné dohodě a jakým způsobem. Jejich výslech bude zaměřen i na to, zda v letech 2007 a 2008 děti na táborech na Kosím potoce navštívili, zda zaznamenali v jejich chování během návštěvy nějakou změnu, která by svědčila o jednání obžalovaného.

Okresní soud nechal ve věci velmi správně vypracovat na jednotlivé poškozené psychiatricko – psychologický znalecký posudek. V hlavním líčení dne 3.7.2012 vyslechl jednoho ze znalců PhDr. Karla Humhala. Soud II. stupně nemá k tomuto postupu okresního soudu ani k závěrům znaleckých posudků výhrady. Přesto si okresní soud vyžádá od znalců písemný dodatek ke znaleckému posudku, v němž znalci shrnou, která znalecká zjištění vyplývající ze spisového materiálu, z použitých testových metod a z psychologického a psychiatrického vyšetření poškozených svědčí ve prospěch jejich obecné a specifické věrohodnosti a které případně svědčí v její neprospěch.

Obžalovaný byl podroben psychiatrickému vyšetření včetně vyšetření falometrického. Výsledek posledně uvedeného vyšetření byl nedostatečně validní a nepoužitelný pro diagnózu. Znalec vyslovil podezření na poruchu sexuální preference (pedofilii až efebo či hebefilii), které podporuje na jedné straně hypersexualita obžalovaného v kontrastu s tím, že nevede žádný heterosexuální život, a dále přítomnost pedagogicko estetického komplexu. Tato zjištění však podle znalce ke stanovení zmíněné diagnózy poruchy sexuální preference nedostačují. Falometrické vyšetření nepřineslo žádný validní poznatek k vyslovení takové diagnózy. Znalec uzavřel, že pokud by se jednání obžalovaného prokázalo (byl k dispozici pravomocný odsuzující rozsudek), bylo by možné považovat poruchu sexuální preference za prokázanou, což by mělo vliv na posouzení zejména ovládacích schopností a doporučení ochranného léčení.

Za popsané nejisté diagnostické situace může mít nepochybně značný význam pro potvrzení nebo vyvrácení zmíněné diagnózy falometrické vyšetření. Státní zástupce namítl, že by mělo být provedeno vyšetření nové s použitím nikoli obrázkových, ale filmových podnětů (videoprojekce). Okresní soud si k této námitce vyžádá od znalce dodatek ke znaleckému posudku, v němž se znalec vyjádří k tomu, zda by nové falometrické vyšetření s použitím státním zástupcem navrhovaných metod zobrazování podnětů mohlo přinést validní výsledky pro stanovení diagnózy. V kladném případě znalec takové nové vyšetření provede a jeho výsledky zohlední v novém znaleckém posudku. Krajský soud v té souvislosti připomíná, že obžalovaný je samotným znalcem hodnocen jako osoba se zvýšenou sexuální vzrušivostí a dráždivostí. Kromě toho už falometrické vyšetření absolvoval, má s ním zkušenosti, proto lze z laického pohledu předpokládat nižší míru stresu a lepší reakci na podněty při novém vyšetření (byť si je odvolací soud vědom, že ani nové vyšetření nemusí validní výsledky přinést). Znalec musí své závěry o existenci či neexistenci duševní choroby či poruchy (parafílie) formulovat ve vztahu ke **stíhané** trestné činnosti obžalovaného, jiným slovy musí vycházet z předpokladu, že byla prokázána. Pokud se jednání obžalovaného nepodaří prokázat, ztrácí veškeré znalecké závěry pro potřeby trestního řízení na významu.

E.

Krajský soud z těchto důvodů z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. a) – c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Tento soud v novém řízení provede úkony a doplnění, jejichž provedení odvolací soud nařídil (§ 264 odst. 1 trestního řádu). V případě potřeby provede i další důkazy, které mu umožní zjistit skutkový stav věci v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Poté původní i nové důkazy zhodnotí postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu a znovu posoudí otázku viny obžalovaného, případně otázky navazující. Při hodnocení provedených důkazů musí postupovat tak, aby hodnotil všechny důkazy, a to jednotlivě i v souvislostech. Toto hodnocení se musí opírat o zásady logiky a musí být přesvědčivé. V odůvodnění nového rozhodnutí musí soud I. stupně v souladu s ust. § 125 odst. 1 trestního řádu vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Musí se také náležitě vypořádat s obhajobou obžalovaného a vysvětlit, které důkazy ji podporují nebo vyvracejí, jakým způsobem tyto důkazy hodnotil a k jakým konkrétním závěrům dospěl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni 10.6.2013

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavlaína Hálová